

DESIRE®

Katy Evansová
Chci tě zpátky!

KATY EVANSOVÁ

CHCI TĚ ZPÁTKY!

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Milá čtenářko,

*setkáváme se poprvé v novém roce a nikdo z nás neví, co nám přinese. Samozřejmě si všichni přeje-
me pevné zdraví, štěstí a pohodu pro co nejvíce lidí,
především však pro své blízké a pro sebe. Jednu ma-
lou jistotu ale snad můžeme společně mít. I v tomto
roce budou nadále vycházet mé příběhy, které jsou
věnovány romantice, lásce a i hledání a nalézání štěs-
tí v souznění dvou duší...*

*Mužští hrdinové lednových povídek o podobných
svých touhách a potřebách vlastně nic netuší. Jejich
cesta k poznání vlastních tužeb leckdy není ani pří-
jemná, ani jednoduchá, ale výsledek stojí za to. Pře-
svědčte se o tom sama!*

S láskou

Váš Harlequin

Katy Evansová

CHCI TĚ ZPÁTKY!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Big Shot

První vydání:

Harlequin Books, 2019

Překlad:

Horác Vrchlický

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Katy Evans

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02–516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5692-6 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5693-3 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5694-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

India

Následující tři věci mi vážně otravují život. První z nich je brzké probouzení. Jsem nenapravitelné ranní ptáče, což znamená, že se pravidelně budím v pět hodin ráno a už neusnu, i když se o to usilovně snažím. V duchu se modlím za ještě aspoň jednu hodinu spánku, ale mé modlitby nejsou nikdy vyslyšeny. Co je obzvlášť k vzteku, že se probouzím v pět ráno dokonce i o víkendech.

Tím přicházím k druhé věci, která mi otravuje život. Je to skutečnost, že existují lidé, kteří ráno spokojeně spí a probouzejí se čerství, odpočinutí a usměvaví. Jedna taková osoba se mnou bydlí ve stejném bytě. Moje spolubydlící Montana přichází do kuchyně v osm hodin ráno se svěží barvou na tvářích, zatímco já jsem už tři hodiny vzhůru. No nepřipadá vám to k vzteku? Mám Montanu ráda, dokonce moc ráda, ale tohle mě zkrátka štve. Kdyby si chtěla ukrojit ze svého spánku aspoň půl hodinku a dát ji mně, brala bych ji všemi deseti.

Třetí věc, která mi dokáže pořádně hnout žlučí, je vůbec ze všeho nejotrovnější. Vlastně to není věc. Je to můj šéf.

Nesnáším svého šéfa.

Svého arogantního, nafoukaného a náročného šéfa.

Toho povýšeného bastarda s egem tak obrovským, že by mohlo snadno zastínit i slunce.

Znáte ty lidi, kteří vám nikdy nepodrží výtah, i když vás jasně vidí k němu přicházet? Místo toho, aby vteřinu počkali, opakovaně mačkají tlačítko určené k zavírání dveří, jenom aby s vámi nemuseli být chvíli v jedné kabině. Je jim jedno, že spěcháte na důležitou schůzku. Zavrou vám dveře výtahu těsně před nosem a vy si poradte, jak umíte.

Přesně tohle je můj šéf.

Sobecký bastard.

Teď je několik minut po páté ráno.

Protože po probuzení už nikdy neusnu, obvykle nezůstávám v posteli. Vstávám a u ranní kávy se věnuju tomu, co mě drží na nohou. Plním si svůj sen, nebo se o to alespoň snažím. Dobře, nebudu vás déle napínat a prozradím vám to rovnou. Píšu román.

Psaní je moje vášeň. Vždycky to tak bylo. Odmalíčka toužím být spisovatelkou. Tohle je můj první rozpracovaný román a já tajně doufám, že až ho dopíšu a rozešlu pár vydavatelstvím, alespoň jedno se mi ozve s tím, že se jim moje dílo líbí a chtějí mi ho vydat.

Vím, je to jenom sen, který se nemusí splnit. Šance, že mi někdo vydá hned můj první román, je podle statistik velmi malá. Důležité je však nevzdat se a psát dál, i kdyby to mělo být jenom do vlastního blogu nebo do časopisů. Spousta spisovatelů začínala na těch nejnižších pozicích v regionálních časopisech a postupně se vypracovala až k vlastní knize. Proto jsem také asi před půl rokem poslala životopis několika plátkům s ukázkou vlastní práce a dotazem, jestli by se u nich nenašlo místo pro začínající redaktorku.

Zatím mi nikdo neodpověděl.

Já se ale nevzdávám.

Čtvrt na šest. Vážně bych měla vstát, jinak s románem nepokročím ani o pár řádků. Jenomže mně se tak strašně nechce! Vstát z postele znamená přiblížit se chvíli, kdy vejdu do budovy společnosti Walker Industries, vyjedu výtahem nahoru a zamířím do své ze všech stran prosklené kanceláře, z níž mám přímý výhled na svého šéfa, arogantního bastarda Williama Walkera.

Jsem jeho asistentka.

Spousta mladých žen by si nejspíš mnula ruce, kdyby mohla být na mém místě. Mně se ale dělá špatně jenom z pomyšlení, že budu muset v jeho přítomnosti strávit den. A pak další a další...

William Walker je sice jeden z nejbohatších mužů v Chicagu, platí mě nadprůměrně a nemůžu mu upřít, že je skutečně velmi hezký a má ty nejmodřejší oči, jaké jsem viděla, ovšem pracovat pro něj není žádná procházka růžovým sadem.

Je to peklo.

Nevzpomínám si, že by se na mě někdy usmál nebo že by mě za něco pochválil, a to se v práci nezastavím. Všechno chce mít perfektní a já svoji práci dělám více než dobře, takže bych si nějaké slovo pochvaly zasloužila. Pro něj je dobře odvedená práce samozřejmostí. Za tu se nechválí. Ani ten nejtěžší úkol mu nestojí za jediné slůvko uznání.

Jeho modré oči jsou jako led.

Kdybych dostala jinou příležitost, už dávno bych od něj odešla. Zatím jsem ale pořád jeho asistentka, a to znamená, že budu muset zatnout zuby, vstát a jít do práce.

Anebo že bych...

Co kdybych se na něco vymluvila a zůstala doma?

Mám mu zavolat, že jsem nemocná?

Mohla bych si namalovat na čelo modřinu, poslat mu fotku a říct, že jsem spadla a příšerně mě bolí hlava.

A co takhle mu poslat mail, že můj pes nesnědl

pouze důležité pracovní dokumenty, ale rovnou mě?

Až na to, že nemám psa. A také už nejsem na vysoké škole, kde jsme s ostatními studenty trávili večery vymýšlením těch nejbizarnějších výmluv, abychom se vyhnuli zkoušce nebo abychom získali víc času na odevzdání důležité seminární práce.

William Walker by mi beztak žádnou výmluvu neuvěřil. Je tvrdý a neústupný. I kdybych byla na smrtelné posteli, trval by na tom, abych přišla do práce a odvedla perfektní výkon. Pokud bych odmítla, na hodinu by mě vyhodil.

Což by vlastně nemuselo být vůbec špatné. Kdyby mě vyhodil, nebudila bych se každé ráno kromě víkendu se sevřeným žaludkem.

Jo, platí mi dobře, ale jak říká Montana: peníze nejsou všechno, zlato.

Kolik máme hodin? Půl šesté? Musím vstát. Jinak vážně nic nenapišu. Tak do toho. Než se pustím u kávy do psaní, čeká mě sprcha, pak si musím vyfénovat vlasy, obléknout se do šedého kalhotového kostýmku, což je jakási uniforma Walker Industries, nalíčit se a zkontrolovat aktovku, že v ní mám všechno, co budu v práci potřebovat.

Hotovo. Konečně mám chvíli opravdu jenom pro sebe. Ráno vždycky píšu u kuchyňského stolu, což je moje vůbec nejoblíbenější místo v celém bytě. Obzvlášť, když se Montana pustí do pečení a z trouby se line báječná vůně nějaké z jejích dobrot. Montana miluje pečení a já zase zbožňuju všechno, co přede mě postaví na stůl. Zrovna dnes ráno by mi nějaký malý čokoládový dortík zalitý hustou borůvkovou omáčkou přišel k chuti.

Potřebuju si obalit nervy, abych přežila nespokojené pohledy Williama Walkera. Můj šéf není nikdy s nikým spokojený. Nejspíš ani sám se sebou ne.

Teď na něj ale nebudu myslet. Musím se soustředit na psaní.

Páni, ono se mi to dokonce daří. Ani jsem nečekala, že se dnes dokážu do románu natolik ponořit. Jakmile jsem ale začala, vtáhl mě do sebe a prsty se mi rozlétly po klávesnici notebooku. Nevypila jsem ještě ani půl šálku kávy a román je bohatší o pět set nových slov.

Mám z toho dobrý pocit. Netuším sice, jestli je to, co jsem právě vyplodila, dobré, nebo jestli budu muset později hodně škrtat a opravovat, ale na tom nezáleží. Mám dobrý pocit, že se dokážu soustředit a že mi dnes jde psaní s lehkostí. A jestli budu nakonec předělávat celé odstavce?

Nevadí. Ani v nejmenším. To patří k tvůrčímu procesu. Je to součást psaní, které mám tak ráda. Když zjistím, že by se některé pasáže měly úplně vyškrtnout nebo napsat jinak a lépe, s radostí se vždycky pustím do jejich předělávání. Jak říkám, je to součást práce.

Z Montaniny ložnice slyším zvonění budíku. To znamená, že moje ranní chvíle klidu, chvíle, které patří jenom mně, právě skončily.

Možná to nakonec není vůbec špatné, že jsem ranní ptáče. Kdy bych psala, pokud bych patřila mezi noční sovy nebo sedmispáče, kteří jsou schopni prospat den? Po práci jenom těžko, protože po práci se vracím domů vyčerpaná jak na těle, tak na duchu. Někdy bývám dokonce sklíčená, a jestli mám na něco myšlenky, potom na sklenku vína, nějaký dobrý film nebo spánek. Rozhodně ne na psaní.

William Walker zkrátka umí dát člověku zabrat. To se mu musí nechat.

„Dobré ráno, zlato,“ slyším Montanu.

Nechávám psaní a otáčím se k ní. „Dobré,“ zdravím ji a vracím jí úsměv. „Vyspaná dorůžova, ostatně

jako vždycky,“ dodávám, když se dívám na její svěží pleť, které se ještě nedotkl make-up.

Montana ho ostatně vůbec používat nemusí. Má dokonalou pleť s nazlátlým odstínem, které nejvíc sluší, když ji nechá vyniknout v její přirozené kráse. Stačí jí řasenka a lehký dotek rtěnky. Víc nepotřebuje. Kromě toho má tělo bohyně a tu nejlaskavější povahu, jakou si dovedete představit. Je však nemožné na ni žárlit. Na to je příliš milá. A také je to moje nevlastní sestra. Máme stejného otce.

„Šlo ti dneska psaní?“ zajímá se Montana.

Kývnu. „Docela jo. Až mě to samotnou překvapilo. „Jdeš běhat?“ ptám se, když vidím, že si bere z lednice zeleninové smoothie. Montana chodí běhat každé ráno, pokud to jen trochu jde.

„Bohužel to dneska nestihnu. Musím být za chvíli v práci. Máme velkou zakázku.“

Montana pracuje v nejhezčí a nejvoňavější pekárně v Chicagu. Dokáže upéct snad úplně všechno, včetně nadýchaných bochánků chleba, ale její specialitou je cukrařina. Peče ty nejkrásnější a nejchutnější dorty a zákusky, jaké jsem kdy jedla. Vážně, nepřeháním. Kdybych se někdy měla vdávat, svatební dort mi musí upéct jedině Montana.

„Ale večer si to vynahradím,“ pokračuje moje nevlastní sestra. „Doufám, že se ke mně přidáš, Indie.“

„Já?“ ušklíbnu se. „To těžko. Předpokládám, že budu trčet v práci až do pozdního večera. A až se vrátím domů, určitě nebudu mít na běh ani pomyslení.“

„Děláš chybu,“ zatváří se Montana významně. Když nakloní hlavu, přepadne jí přes rameno ohon svázaný z hustých, nádherně lesklých černých vlasů.

Pro moji nevlastní sestru je běh a vůbec pohyb stejně důležitý jako dýchání. Než se stala cukrářkou, pracovala jako osobní trenérka a ještě předtím

pomáhala v tanečním studiu své matky. Na rozdíl ode mě ji všechny práce, které kdy dělala, bavily.

„Půjdu s tebou běhat o víkendu,“ odpovím na její poznámku. „Slibuju.“

Montana se na mě dlouze zadívá. „Tak jsem to nemyslela, Indie. Děláš chybu, že tam zůstáváš.“

Mluví o mojí práci. Tuhle debatu nevedeme poprvé.

„Zůstávám tam, protože práci, jakou bych chtěla dělat, jsem zatím nesehnala,“ oponuju.

„Tenhle argument neberu,“ nesouhlasí se mnou Montana. „Možná jsi nesehnala místo svých snů, ale rozhodně nemusíš zůstávat s tím monstrem. V Business Insider o něm tuhle vyšel článek. Víš, jak ho v něm nazvali?“

Zavrtím hlavou.

„Muž z kamene. Což mi přijde ještě mírné označení, když uvážím, jak se k tobě chová a jak tě honí. Na všech fotkách se tváří nepřístupně. Co, nepřístupně, tváří se jako náfuka. Mistr světa amoleta,“ zavtipkuje. „Pověz mi, má to monstrum vůbec smysl pro humor?“

Odfrknu si: „Ani ten nejmenší.“

Montana se pobaveně zasměje. Pak ale zvažní. „Nemusíš s ním zůstávat, zlato. Neměla bys pro něj dál pracovat. Není přece normální, aby ti volal ve tři ráno jako předevčírem. Jsi jeho asistentka, ne služka.“

„William je workoholik,“ bráním ho a ani nevím, proč to vlastně dělám. On si to totiž nezaslouží. A dodávám: „Neví, kdy přestat. Myslí si, že když pracuje on, pracují i všichni ostatní. I když jsou zrovna tři ráno.“

„Což znamená, že je to arogantní sobec,“ zdůrazní Montana.

Já to samozřejmě dávno vím. Moje sestra má pravdu.

„Máš mraky možností, Indie.“

„Zas tolik možností nemám.“

„Jasně že máš,“ trvá na svém. „Co kdybych se zeptala u nás v pekárně? Každou chvíli někoho hledáme. Zrovna teď by se nám další ruce hodily.“

„To nemůžeš myslet vážně, Monty.“

„Proč ne?“

„Protože nejsem schopná udělat ani toast, natož cokoli upéct. Už jsi zapoměla, kvůli čemu se se mnou rozešli všichni moji ex? Já jsem schopná spálit i vodu. Ne, Monty, to vážně nejde. Nadělala bych víc škody než užitku.“

„Fajn, tak se poohlédni po místě asistentky v jiné společnosti.“

„Hm. A jak víš, že by to nebylo jenom šlápnutí z bláta do louže?“ ušklíbnu se.

„Nikdo nemůže být horší než muž z kamene,“ ušklíbne se Montana.

„To není vůbec jisté. Kromě toho, jinde bych neměla tak dobrý plat,“ namítám.

Montana si povzdychne a pronese větu, kterou jsem od ní slyšela... Stokrát? Ne, nejméně tisíckrát. „Peníze nejsou všechno, zlato.“

„Nejsou,“ souhlasím s ní. „Jenomže nájem bez nich nezaplatím.“

„Zas tak vysoký nájem rozhodně nemáme, Indie. Ale dělej, jak myslíš. Jenom mi slib, že si od něj nenecháš líbit žádnou šikanu.“

„On mě nešikanuje,“ zamumlám, ačkoli si nejsem jistá, proč se ho opět zastávám. „Je jenom náročný.“

„Což je pouze eufemismus pro šikanu,“ nebere si Montana servítky.

Podívám se na hodinky a zhrozím se. Naše ranní debata se protáhla a já bych si měla pospíšet. William Walker pozdní příchody netoleruje. Oznámil mi to ten samý den, kdy se mnou vedl přijímací pohovor.

Pozdní příchody nestrpím, slečno Crowleyová. Jestli máte potíže s dochvilností, řekněte to rovnou, protože pak byste pro mě rozhodně nemohla pracovat.

„Musím letět, Monty,“ zvedám se od stolu. „Mám nejvyšší čas.“

„Také už půjdu. Uvidíme se večer?“

„Jasně,“ usměju se a ode dveří nevlastní sestře zamávám. „Měj se.“

Montana mi pošle vzdušný polibek. „Ty také.“

A pak už dávám notebook do pracovní aktovky a vydávám se do práce, ze které se mi dělá špatně od žaludku.

Ano. Samozřejmě že ano. Montana má pochopitelně pravdu. Neměla bych se nechat šikanovat. Neměla bych masochisticky zůstat na místě, které z duše nenávidím. Ovšemže bych neměla.

Měla bych odejít. Už včera bylo pozdě. Anebo bych se mu měla alespoň vzeprít.

Chcete slyšet něco vtipného?

Ve skutečnosti to sice neplatí, ale v myšlenkách jsem učiněný rebel. Každý den ve volných chvílích sprádám plány, jaké všechny zlomyslnosti bych mohla provést muži, jehož není možné potěšit. Tomu monstru, jak o něm říká Montana. Muži z kamene. Například bych mu mohla nasypat do kávy sůl. Nebo bych mu mohla naschvál zaměnit soubory před důležitou obchodní schůzkou, aby se před obchodními partnery znemožnil. Mohla bych mu dát tajně na židli lepidlo. Nebo bych...

No jo, dobře, vím, co si teď asi myslíte. Že to všechno jsou beznadějně dětinské nápady, které by byly hloupé i na základní škole. Natož v mém dospělém věku. Tak fajn, máte pravdu. Na svoji obranu bych ráda podotkla, že žádný z nich jsem nikdy nezrealizovala. Perfekcionista ve mně by to nedovolila.

Svoji práci dělám na výbornou. To si pište, že jo! O nějakém rebelantském kousku můžu jen fantazírovat, ale jinak jsem spolehlivá.

Nudná jako myš.

Vstupuju do výtahu. Je mi stále hůř. Vzpomínám si, jak jsem byla nadšená, když jsem práci asistentky Williama Walkera dostala. Připadala jsem si tak důležitá. A teď?

Teď bych snad raději uklízela toalety. Montana má pravdu. Všechno je lepší než pracovat pro muže z kamene. Podle mé matky je to osamělý vlk, což matka myslí jako velký kompliment. Podle mě je to jen jiný výraz pro kreténa bez přátel.

Ten chlap opravdu nemá žádné skutečné přátele. Jenom hromady obchodních partnerů a známých. Pracuju pro něj dost dlouho, takže o tom něco vím. Domlouvám mu schůzky, mám na starosti jeho harmonogram, a už dávno jsem zjistila, že nevede žádný osobní život. Williama Walkera zajímá jen práce, práce a zase práce.

Mířím do své kanceláře, do té strašné skleněné kostky, do které je ze všech stran vidět. On vidí na mě a já na něj. Bohužel...

Není u sebe. Překvapuje mě, že ještě nedorazil. Málokdy se stává, aby přišel později než já, a já nikdy nechodím pozdě. Že bych měla dneska čas vypít si v klidu svoji druhou kávu?

Tak ne, smůla, zrovna přichází. A jde rovnou ke mně. Panebože, budu asi zvracet. Už se mi zase zvedá žaludek a začíná mi třestit hlava.

Vráží mi do rukou nějaké papíry a cestou ke své kanceláři mi sděluje instrukce.

„Dejte do pořádku tyhle dokumenty. Hned. Do té doby za mnou s ničím jiným nechodte.“

Nesnáším ho. Bože, nemůžu ho vystát!